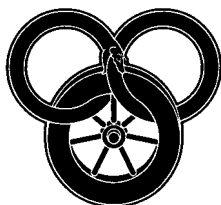

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Χιόνι

Το φως από τους τρεις φανούς τρεμόσβηνε, αλλά ήταν κάτι παραπάνω από αρκετό για να φωτίσει το μικροσκοπικό δωμάτιο με τους γυμνούς, λευκούς τοίχους και το ταβάνι. Η Σέαν, ωστόσο, κρατούσε τη ματιά της καρφωμένη πάνω στη βαριά, ξύλινη πόρτα. Ήξερε πως ήταν παράλογο, σχεδόν τρελό για μια Λευκή Καθήμενη. Η ύφανση του *σαϊντάρ* που είχε δημιουργήσει γύρω από την παραστάδα έφερνε στα αυτιά της περιστασιακούς ψιθύρους από μακρινά βήματα μέσα σε αυτόν τον λαβύρινθο των εξωτερικών διαδρόμων, ψιθύρους που έσβηναν σχεδόν με το πρώτο άκουσμα. Ήταν ένα απλό τέχνασμα που είχε διδαχθεί από μια φίλη της τις παλιές εκείνες μέρες, όταν ήταν ακόμα μαθητευόμενη, και που θα την προειδοποιούσε έγκαιρα, πριν ακόμα προλάβει να πλησιάσει κανείς. Ούτως ή άλλως, δεν ήταν πολλοί αυτοί που έφταναν τόσο βαθιά, έως το δεύτερο υπόγειο.

Η ύφανση έπιασε το απόμακρο τερέτισμα των αρουραίων. Μα το Φως! Από πότε υπήρχαν αρουραίοι στην Ταρ Βάλον, μέσα στον ίδιο τον Πύργο; Μήπως μερικοί από δαύτους ήταν κατάσκοποι του Σκοτεινού; Έβρεξε τα χείλη της ανήσυχα. Η λογική δεν είχε θέση εδώ. Πράγματι, έτσι ήταν, όσο κι αν φαινόταν παράλογο. Ήθελε να γελάσει. Κατέβαλε προσπάθεια για να απομακρυνθεί από το πρόθυρο της υστερίας. *Σκέψου κάτι άλλο, εκτός από τους αρουραίους. Κάτι άλλο, εκτός*

από... Μια πνιχτή, τοιριχτή κραυγή ακούστηκε από το δωμάτιο δίπλα της, μια κραυγή που γρήγορα έγινε βουβό κλαψούρισμα. Προσπάθησε να στήσει αυτή. *Συγκεντρώσου!*

Από μια άποψη, η ίδια μαζί με τις συντρόφους της είχαν οδηγηθεί σε αυτό το δωμάτιο, επειδή οι επικεφαλής των Άτζα συνήθιζαν να συναντιούνται στα κρυφά. Είχε προσέξει τη Φεράν Νεχέραν να σιγοψιθυρίζει σε μια απομονωμένη κόχη με την Τζέσε Μπιλάλ, η οποία κατείχε πολύ υψηλό βαθμό στο Καφέ Άτζα, αν όχι τον υψηλότερο. Πίστευε πως ήταν πολύ πιο προσγειωμένη από τη Σουάνα Ντράγκαντ, του Κίτρινου Άτζα. Έτσι πίστευε. Αλλά για ποιο λόγο η Φεράν είχε βγει βόλτα παρέα με τη Σουάνα σε ένα απομονωμένο σημείο του Πύργου, τυλιγμένες και οι δύο με απλούς μανδύες; Οι Καθήμενες διαφορετικών Άτζα εξακολουθούσαν να μιλούν ανοιχτά η μία στην άλλη, αν και ψυχρά. Οι υπόλοιπες είχαν δει παρόμοια πράγματα· φυσικά, δεν ανέφεραν τα ονόματα μελών των δικών τους Άτζα, αλλά δύο τουλάχιστον είχαν αναφέρει τη Φεράν. Περίπλοκος γρίφος. Ο Πύργος ήταν ένα καζάνι που έβραζε αυτές τις μέρες, τα Άτζα πάσχιζαν να αλληλοσπαρχθούν, ωστόσο οι επικεφαλής τους συναντιούνταν σε μυστικές γωνίες. Κανείς εκτός των Άτζα δεν γνώριζε με σιγουριά ποια ηγούνταν του καθενός, αλλά προφανώς οι ηγέτιδες γνωρίζονταν μεταξύ τους. *Τι σκάρωναν, άραγε; Τι; Δυστυχώς, δεν μπορούσε να ρωτήσει έτσι απλά τη Φεράν, αλλά ακόμα κι αν η Φεράν καταδεχόταν να απαντήσει, δεν το τολμούσε. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.*

Όσο κι αν προσπαθούσε να συγκεντρωθεί, η Σέαν αδυνατούσε να επικεντρώσει το μυαλό της στη συγκεκριμένη ερώτηση. Ήξερε πως ο λόγος που κοιτούσε προς το μέρος της πόρτας, ανησυχώντας για τους διάφορους γρίφους που δεν μπορούσε να λύσει, ήταν για να αποφύγει να κοιτάξει πάνω από τον ώμο της. Προς τα εκεί όπου ακούγονταν αυτοί οι πνιχτοί κλαυθμυρισμοί και τα ηχηρά βογκητά.

Λες κι η σκέψη των ήχων λειτούργησε επάνω της κατανα-

γκαστικά, έριξε ένα αργό βλέμμα προς τη μεριά των συντρόφων της, με την ανάσα της να γίνεται όλο και πιο ακανόνιστη, καθώς κινούσε αργά το κεφάλι. Ψηλά, από τον ουρανό, το χιόνι έπεφτε βαρύ στην Ταρ Βάλον, αλλά το δωμάτιο έμοιαζε ασυνήθιστα ζεστό. Εξανάγκασε τον εαυτό της να *δαι*!

Με το επώμιο με τα καφετιά κρόσσια τυλιγμένο γύρω από τους αγκώνες της, η Σερίν στεκόταν με τα πόδια ριζωμένα στο έδαφος κι ελαφρώς ανοικτά, ψηλαφώντας τη λαβή του σκαλιστού Αλταρανού εγχειριδίου που είχε περασμένο πίσω από τη ζώνη της. Ψυχρή οργή σκοτείνιαζε τη μελαψή επιδερμίδα της, αρκετά για να κάνει το σημάδι κατά μήκος του σαγονιού της να ξεχωρίζει σαν ωχρή γραμμή. Η Πεβάρια, εκ πρώτης όψεως, έμοιαζε πιο ψύχραιμη, ωστόσο με το ένα χέρι άδραχνε σφιχτά τη φούστα της με τα κόκκινα κεντήματα, ενώ με το άλλο κρατούσε τον λείο λευκό κύλινδρο της Ράβδου των Όρκων λες κι ήταν κάποιο μακρύ ρόπαλο έτοιμο για χρήση. Έπρεπε να βρίσκεται σε ετοιμότητα· η Πεβάρια ήταν πολύ πιο σκληροτράχηλη απ' ό,τι μαρτυρούσε η πλαδαρή της εμφάνιση, καθώς κι αρκετά αποφασιστική, ώστε η Σερίν να φαντάζει φυγόπονη μπροστά της.

Από την άλλη μεριά του Καθίσματος της Μετάνοιας, η μικροκαμωμένη Γιουκίρι είχε τυλίξει σφιχτά τα μπράτσα της γύρω από το κορμί της. Τα μακρόστενα, ασημόγκριζα κρόσσια του επωμίου της λικνίζονταν κάθε φορά που αναρριγούσε. Περνώντας τη γλώσσα πάνω από τα χείλη της, η Γιουκίρι έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα προς το μέρος της γυναίκας που στεκόταν πλάι της. Η Ντόεσιν, που έμοιαζε πióτερο με κομψό αγόρι παρά με Κίτρινη αδελφή περιωπής, έδειχνε να μην αντιδρά καθόλου σε ό,τι έκαναν. Στην πραγματικότητα, εκείνη χειριζόταν τις υφάνσεις, οι οποίες απλώνονταν έως το Κάθισμα, κοιτώντας το *τερ'ανγκριάλ*, συγκεντρωμένη τόσο έντονα στη δουλειά της, ώστε ο ιδρώτας σχημάτιζε κόμπους πάνω στο πελιδνό της μέτωπο. Όλες τους ήταν Καθήμενες, συμπεριλαμβανομένης της ψηλής γυναίκας που σφάδαζε πάνω στο Κάθισμα.

Ο ιδρώτας είχε μουσκέψει την Τάλεν, μετατρέποντας τα χρυσαφένια μαλλιά της σε μια μπερδεμένη μάζα, ποτίζοντας το λινό της ρούχο σε σημείο να κολλάει πάνω της. Τα υπόλοιπα ενδύματά της σχημάτιζαν έναν ανάκατο σωρό σε μια γωνία. Τα κλειστά ματόκλαδά της πετάρισαν κι από το στόμα της βγήκε μια σταθερή ροή από πνιχτά βογκητά και κλαψουρίσματα, σαν οϊγανές ικεσίες. Η Σέαν ένωσε άρρωστη, αλλά αδυνατούσε να αποτραβήξει το βλέμμα της. Η Τάλεν ήταν φίλη της. Είχε υπάρξει φίλη της.

Παρά την ονομασία του, το *τερ'ανγκριάλ* δεν έμοιαζε διόλου με κάθισμα· απλά, ήταν ένα τεράστιο, ορθογώνιο κομμάτι από γκρίζο μάρμαρο. Κανείς δεν γνώριζε από τι ήταν φτιαγμένο, αλλά το υλικό του ήταν σκληρό σαν ατσάλι, παντού, εκτός από την κυρτή κορυφή. Η αγαλματινή Πράσινη ήταν κάπως βυθισμένη σε αυτή την εσοχή, η οποία είχε προσκολληθεί επάνω της, παίρνοντας το σχήμα του κορμιού της, άσχετα από το πόσο ανασκирτούσε η γυναίκα. Οι υφάνσεις της Ντόεσιν έρρεαν μέσα στη μόνη ρωγμή του Καθίσματος, μία ορθογώνια σπήλη στη μια πλευρά, μεγέθους παλάμης, με μικροσκοπικές χαρακιές άτακτα σχηματισμένες γύρω της. Όσοι εγκληματίες συλλαμβάνονταν στην Ταρ Βάλον, κατέληγαν εδώ κάτω, για να δουν τι εστί Κάθισμα της Μετανοίας και για να βιώσουν τις προσεκτικά επιλεγμένες συνέπειες των εγκλημάτων τους. Μόλις αφήνονταν ελεύθεροι, πάντοτε έτρεχαν να φύγουν από το νησί. Δεν υπήρχε μεγάλη εγκληματικότητα στην Ταρ Βάλον. Νιώθοντας κάπως ζαλισμένη, η Σέαν αναρωτήθηκε αν το Κάθισμα είχε ακόμη την ίδια χρήση με εκείνη της Εποχής των Θρύλων.

«Τι... βλέπεις;» Παρά τη θέλησή της, η ερώτηση βγήκε από το στόμα της ψιθυριστά. Η Τάλεν δεν έβλεπε απλώς· γι' αυτήν, όλα φάνταζαν αληθινά. Δόξα στο Φως, δεν είχε κανέναν Πρόμαχο, κάτι ανήκουστο για Πράσινη. Ισχυριζόταν πως μια Καθήμενη δεν είχε ανάγκη Προμάχου. Τώρα, όμως, διαφορετικές αιτίες ξεπηδούσαν στο μυαλό της.

«Μαστιγώθηκε για τα καλά από αυτούς τους καταραμένους τους Τρόλοκ», είπε με βραχνή φωνή η Ντόεσιν. Στη φωνή της ξεχώριζε κάπως η μητρική της, Καιρχνή προφορά, κάτι που δεν συνέβαινε συχνά, εκτός αν βρισκόταν υπό πίεση. «Όταν τελείωσαν... Βλέπει το καζάνι των Τρόλοκ να βράζει πάνω από τη φωτιά κι έναν Μυρντράαλ να την παρακολουθεί. Μου φαίνεται πως καταλαβαίνει ότι θα είναι η επόμενη ή η μεθεπόμενη. Να με πάρει και να με σηκώσει αν δεν εξουθενωθεί αυτή τη φορά...» Η Ντόεσιν σκούπισε με μια κίνηση όλο εκνευρισμό τον ιδρώτα από το μέτωπό της κι ανάσανε τραχιά. «Σταμάτα να με σκουντάς. Έχει περάσει καιρός από τότε που το έκανα τελευταία φορά».

«Ήδη το έχεις κάνει τρεις φορές», μουρμούρισε η Γιουκίρι. «Δύο είναι αρκετές για να λυγίσει κι ο χειρότερος πεισματάρης κάτω από τις ίδιες του τις ενοχές, αν μη τι άλλο! Κι αν είναι αθώα; Μα το Φως, είναι σαν να κλέβεις πρόβατα μπροστά στα μάτια του τσοπάνη!» Παρά το τρέμουλο, κατάφερνε να φαντάζει μεγαλοπρεπής, αλλά τα λόγια της πάντα έδειχναν αυτό που ήταν στην πραγματικότητα, μια χωριάτισσα δηλαδή. Αγριοκοίταξε τις υπόλοιπες με έναν νοσηρό τρόπο. «Ο νόμος απαγορεύει να χρησιμοποιούμε το Κάθισμα σε μαθητευόμενες. Θα μας καθαρέσουν όλες! Και σαν να μην φτάνει που θα μας πετάξουν έξω από την Αίθουσα, πιθανόν να μας εξορίσουν κιόλας. Άσε που θα μας μαστιγώσουν πριν μας διώξουν, έτσι για ποικιλία! Που να καώ, αν έχουμε λαθέψει, θα σιγανευτούμε όλες!»

Η Σέαν ανατρίχιασε. Αυτό το τελευταίο θα μπορούσαν να το αποφύγουν, αν οι υποψίες τους αποδεικνύονταν σωστές. Όχι, δεν επρόκειτο για υποψίες αλλά για βεβαιότητες. Σίγουρα είχαν δίκιο! Ακόμα κι έτσι όμως, η Γιουκίρι ήταν σωστή όσον αφορούσε στα υπόλοιπα. Ο νόμος του Πύργου σπανίως άφηνε περιθώρια παράβασής του, σπανίως απέβλεπε στο υποτιθέμενο συμφέρον των πολλών. Ωστόσο, αν είχαν δίκιο, άξιζε τον κόπο. Μακάρι να έδεε το Φως να είχαν δίκιο!

«Είστε τυφλές και κουφές;» πετάχτηκε απότομα η Πεβάρια, κουνώντας τη Ράβδο των Όρκων προς το μέρος της Γιουκίρι. «Αρνήθηκε να πάρει ξανά τον Όρκο ότι δεν θα ξαναπέι ψέματα, κάτι που υπερβαίνει ακόμα κι αυτή την ανόητη έπαρση του Πράσινου Άτζα, ύστερα απ' όσα έχουμε κάνει ήδη. Όταν τη θωράκισα, προσπάθησε να με *μαχαιρώσει!* Το κρίνετε τόσο αθώο αυτό; Ε; Το μόνο που περίμενε να κάνουμε ήταν να την κατσαδιάσουμε μέχρι να μαλλιάσει η γλώσσα μας! Για ποιο λόγο να περιμένει κάτι παραπάνω;»

«Σας ευχαριστώ και τις δύο», είπε ξερά η Σερίν, «που επισημάνετε το προφανές. Είναι πολύ αργά πια να κάνουμε πίσω, Γιουκίρι, άρα πρέπει να συνεχίσουμε. Στη θέση σου, Πεβάρια, δεν θα έβαζα τις φωνές σε μια από τις τέσσερις γυναίκες σ' ολόκληρο τον Πύργο που ξέρω ότι μπορώ να εμπιστευτώ».

Η Γιουκίρι αναψοκοκκίνισε κι έσιαξε το επώμιό της, ενώ η Πεβάρια φάνηκε κάπως ταραγμένη. Κάπως. Μπορεί όλες τους να ήταν Καθήμενες, αλλά η Σερίν ήταν σίγουρα η επικεφαλής. Η Σέαν αμφέβαλλε για τα αισθήματά της σχετικά με αυτό το γεγονός. Λίγες ώρες πριν, εκείνη κι η Πεβάρια ήταν δύο παλιές φίλες, μόνες τους σε μια επικίνδυνη αναζήτηση, ισότιμες, παίρνοντας αποφάσεις από κοινού· τώρα είχαν συμμάχους. Θα έπρεπε να είναι ευγνώμων για τις επιπλέον συντρόφους της. Εντούτοις, δεν βρίσκονταν στην Αίθουσα και δεν μπορούσαν να αξιώσουν τα δικαιώματα των Καθήμενων σε αυτό το ζήτημα. Οι ιεραρχίες του Πύργου είχαν αναλάβει, κανονίζοντας με λεπτές –και, μερικές φορές, όχι τόσο λεπτές– διακρίσεις κατά πόσον κάποια ήταν ανώτερη συγκριτικά με τις υπόλοιπες. Η αλήθεια ήταν πως η Σερίν είχε υπάρξει μαθητευόμενη κι Αποδεχθείσα σχεδόν τον διπλάσιο χρόνο από την πλειονότητα, αλλά σαράντα χρόνια Καθήμενη, περισσότερο απ' οποιαδήποτε άλλη, ήταν υπεραρκετά. Η Σέαν θα θεωρούνταν τυχερή αν η Σερίν ζητούσε τη γνώμη της, πόσω μάλλον τη συμβουλή της, πριν πάρει οποιαδήποτε απόφαση. Ήταν τρελό, αλλά ένιωθε αυτού του είδους την επίγνωση σαν αγκάθι στο πόδι της.

«Οι Τρόλοκ τη σέρνουν προς το καζάνι», είπε ξαφνικά η Ντόσειν, κι η φωνή της έμοιαζε με τριγμό. Ένα αγνό μοιρολόι ξέφυγε ανάμεσα από τα σφιχτά δόντια της Τάλεν κι η ίδια τρεμούλιασε τόσο έντονα, που φάνηκε σαν να δονείται. «Δεν... δεν ξέρω αν μπορώ να... να καώ και να...»

«Ξυπνήστε την», πρόσταξε η Σερίν χωρίς να κοιτάζει τριγύρω για να διαπιστώσει τι σκέφτονταν οι υπόλοιπες. «Γιουκίρι, πάψε να είσαι σκυθρωπή, κι ετοιμάσου».

Η Γκρίζα αδελφή τής έριξε ένα βλέμμα γεμάτο αλαζονεία κι οργή, αλλά όταν η Ντόσειν άφησε τις υφάνσεις να οβήσουν και τα γαλαζωπά μάτια της Τάλεν τρεμόπαιζαν κι άνοιξαν, η λάμψη του *σαϊντάρ* περικύκλωσε τη Γιουκίρι, η οποία θωράκισε τη γυναίκα που κειτόταν πάνω στο Κάθισμα χωρίς να προφέρει λέξη. Η Σερίν ήταν επικεφαλής, κάτι που όλες γνώριζαν και δεν άλλαζε με τίποτα. Πολύ μυτερό αυτό το αγκάθι.

Η θωράκιση έμοιαζε περιττή. Με το πρόσωπό της μια μάσκα τρόμου, η Τάλεν αναρρίγησε και βαριανάσανε, λες κι είχε διανύσει δέκα μίλια τρέχοντας σαν τρελή. Εξακολουθούσε να είναι βυθισμένη στη μαλακή επιφάνεια, αλλά μια κι η Ντόσειν είχε πάψει να διαβιβάζει, η επιφάνεια δεν έπαιρνε πια το σχήμα του κορμιού της. Η Τάλεν κοίταξε την οροφή με μάτια διάπλατα ανοικτά κι ύστερα τα έκλεισε σφιχτά, ανοίγοντάς τα ξανά την επόμενη στιγμή. Όποιες μνήμες κι αν βρίσκονταν πίσω από τα βλέφαρά της, δεν είχε καμία διάθεση να τις αντικρίσει.

Καλύπτοντας με δύο δρασκελιές την απόσταση μέχρι το Κάθισμα, η Πεβάρια τίναξε τη Ράβδο των Όρκων προς το μέρος της ταραγμένης γυναίκας. «Αρνήσου όλους τους όρκους που σε δεσμεύουν και ξαναπάρε τους Τρεις Όρκους, Τάλεν», είπε τραχιά. Η Τάλεν αποτραβήχτηκε από τη Ράβδο, λες κι ήταν δηλητηριώδες φίδι, και τινάχτηκε από την αντίθετη μεριά καθώς η Σερίν έσκυβε από πάνω της.

«Την επόμενη φορά, Τάλεν, ετοιμάσου για το καζάνι ή για την τρυφερή περιποίηση του Μυρντράαλ». Το πρόσωπο της Σερίν ήταν σκληρό, αλλά ο τόνος της φωνής της το έκανε να φαίνεται

συγκριτικά μαλακό. «Και δεν θα ξυπνήσεις στο μεταξύ. Ακόμα, όμως, κι αν δεν δουλέψει αυτό, θα υπάρξει κι άλλη φορά, κι άλλη, έστω κι αν χρειαστεί να κάτσουμε εδώ μέχρι το καλοκαίρι». Η Ντόεσιν άνοιξε το στόμα της να διαμαρτυρηθεί, αλλά τελικά αρκέστηκε σε έναν απλό μορφασμό. Μονάχα αυτή ανάμεσά τους γνώριζε πώς να χειρίζεται το Κάθισμα, αλλά συγκριτικά με τις υπόλοιπες ήταν εξίσου χαμηλόβαθμη με τη Σέαν.

Η Τάλεν εξακολουθούσε να κοιτάζει τη Σερίν. Δάκρυα φάνηκαν στα μεγάλα της μάτια κι άρχισε να κλαψουρίζει, αναρριγώντας με λυγμούς απελπισίας. Άπλωσε το χέρι της στα τυφλά, ψαχουλεύοντας, μέχρι που η Πεβάρα ακούμπησε τη Ράβδο των Όρκων στην παλάμη της. Αγκαλιάζοντας την Πηγή, η Πεβάρα διαβίβασε ένα νήμα Πνεύματος στη Ράβδο. Η Τάλεν άρπαξε την παχιά σαν τον καρπό της ράβδο τόσο δυνατά, που οι αρθρώσεις της άσπρισαν, ωστόσο απέμεινε ακίνητη να κλαίει με λυγμούς.

Η Σερίν όρθωσε το ανάστημά της. «Φοβάμαι πως είναι ώρα να την κοιμίσουμε πάλι, Ντόεσιν».

Τα δάκρυα ξεχύθηκαν πιο έντονα από τα μάτια της Τάλεν και κάτι μουρμούρισε ανάμεσα στους λυγμούς της. «Αρνούμαι... όλους τους όρκους... που με δεσμεύουν». Μόλις ξεστόμισε την τελευταία λέξη, άρχισε να ουρλιάζει.

Η Σέαν αναπήδησε και ξεροκατάπτε δυνατά. Γνώριζε από προσωπική πείρα τον πόνο της εξάλειψης ενός απλού όρκου κι είχε αναλογιστεί πολλές φορές την αγωνία της ταυτόχρονης εξάλειψης περισσότερων από έναν όρκων, αλλά τώρα δεν μπορούσε να αρνηθεί αυτό που συνέβαινε μπροστά στα μάτια της. Η Τάλεν ξελαρυγγιάστηκε στα ουρλιαχτά και πήρε μια βαθιά ανάσα μόνο και μόνο για να αρχίσει να ουρλιάζει ξανά, μέχρι που η Σέαν άρχισε να μισοπιστεύει πως, από στιγμή σε στιγμή, το προσωπικό του Πύργου θα έτρεχε να δει τι συμβαίνει. Η ψηλή Πράσινη αδελφή άρχισε να συσπάται, τινάζοντας χέρια και πόδια στον αέρα· ξαφνικά, το κορμί της σχημάτισε αψίδα, έτσι που μονάχα οι φτέρνες και το κεφάλι της ακουμπούσαν

στην γκρίζα επιφάνεια, με κάθε μυώνα της να σφίγγεται κι ολόκληρο το σώμα της να καταλαμβάνεται από άγριους σπασμούς.

Όσο ξαφνικά άρχισε η κατάληψη, τόσο απότομα τελείωσε, με την Τάλεν να καταρρέει, λες κι είχε πάψει να έχει κόκαλα στο κορμί της, και να κείτεται εκεί κλαψουρίζοντας, σαν χαμένο παιδάκι. Η Ράβδος των Όρκων κύλησε από το παράλυτο χέρι της κι έπεσε στην κυρτή, γκρίζα επιφάνεια. Η Γιουκίρι μουρμούρισε κάτι που έμοιαζε με ένθερμη προσευχή, ενώ η Ντόεσιν ψιθύριζε ξανά και ξανά με τρεμάμενη φωνή: «Μα το Φως! Μα το Φως! Μα το Φως!»

Η Πεβάρια πήρε με μια απότομη κίνηση τη Ράβδο και τύλιξε τα δάχτυλα της Τάλεν ξανά γύρω της. Η φίλη της Σέαν δεν έδειχνε κανέναν οίκτο, όχι σε αυτό το ζήτημα τουλάχιστον. «Τώρα, πάρε τους Τρεις Όρκους», είπε σαν να έφτυνε.

Για μια στιγμή, φάνηκε πως η Τάλεν θα αρνούνταν, αλλά άρχισε να επαναλαμβάνει αργά-αργά τους όρκους που έδιναν σε όλες τους τον τίτλο μιας Άες Σεντάι και τις δέσμευαν. Ποτέ να μην πει ψέματα. Ποτέ να μη στρέψει όπλο σε λάθος άνθρωπο. Ποτέ να μη χρησιμοποιήσει τη Μία Δύναμη ως όπλο, παρά μόνο για να υπερασπίσει τη ζωή της ή τη ζωή του Προμάχου της ή κάποιας άλλης αδελφής. Τελικά, άρχισε να κλαίει σιωπηλά και να τρέμει χωρίς να βγάζει λέξη. Ίσως να έφταιγαν οι όρκοι, που ένιωθε να τη σφίγγουν στον κλοιό τους. Πάντα ήταν άβολο όταν τους έπαιρνες για πρώτη φορά. Ίσως.

Κατόπιν, η Πεβάρια πρόφερε τον άλλο όρκο που ήταν απαραίτητος. Η Τάλεν μόρφασε, αλλά μουρμούρισε τα λόγια, σε τόνο που μαρτυρούσε απελπισία. «Ορκίζομαι να υπακούω απόλυτα και στις πέντε από σας». Κατά τ' άλλα, απλώς κοιτούσε μπροστά της με βλέμμα κενό και με τα δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά της.

«Απάντησέ μου ειλικρινά», της είπε η Σερίν. «Ανήκεις στο Μαύρο Άτζα;»

«Ανήκω». Τα λόγια βγήκαν τριζάτα, λες κι ο λαιμός της Τάλεν είχε σκουριάσει.